

HZ. ALİ EFENDİMİZ'İN SÖZLERİ

el-Hamdülillahi rabbi'l-âlemîn alâ külli hâlin ve fî külli hîn. Hamden kesîran tayyiben mübâraken fîhi. Kemâ yenbeğî li-celâli vec-hihî ve li-azîmi sultânih. Vessalâtü vesselâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîne muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn ve men tebi'ahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîni.

Emmâ ba'dü:

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Size Hz. Ali Efendimiz *radıyallahu anh ve kerremallahu vecheh* hazretlerinin mübarek sözlerinden nakletmeyi, izah etmeyi düşündüm. Çünkü Hz. Ali Efendimiz Peygamber Efendimiz'in amcazâdesidir ama Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz Ebû Talib'in yanına gidip, çocukları çok olduğundan bir çocuğunu kendi yanına almıştır. Yani “Ver çocuğunu bana ben bakayım.” demiştir, o Hz. Ali Efendimiz. Yani amcasına kolaylık olsun diye, amcası kendisine küçükken baktı diye o da amcasının çocuğunu, kendisi ev bark sahibi

olduğu zaman almıştır, kendi yanında bytmştr, yani bir bakıma evldı gibidir. Yeğeni-
dir ama evldı gibidir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz hazretleri son derece dikkatli vefalı idi. Yani birisi kendisine bir iyilik yapmışsa, Peygamber Efendimiz hir ömrüne kadar o iyiliğin karşılığını devamlı ona göstermiştir. Kendisinin süt annesini taa ömrünün sonuna kadar yani o süt annesi vefat edinceye kadar kollamış, gözetmiştir. Kendisiyle şöyle bir hayatında münasebeti olan bir insanı en sonuna kadar daima takip etmiş, taltif etmiştir. Hatta bir kabileden esirler alınıyor. Esirlerin arasında da yine böyle kendisine zamanında bir ilgisi olmuş olan bir kimse var. Onun hatırına esirleri bağışlıyor; “Tamam, senin hatırın için bunların hepsini bağışladım.”buyuruyor.

Hz. Ali Efendimiz’i de, amcasının kendisine küçükken nezaret etmesinden, bakmasından, yardım etmesinden dolayı yanına almıştır yani evlt gibi yanında bytmştr. Hem yeğenidir hem de evlt gibi bytmştr, hem

de Hz. Ali Efendimiz çocuklar içinden ilk müslüman olandır.

İlk müslümanların birisi büyük adamlar içinde Hz. Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz. Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz hemen şey yapmış, [müslüman olmuş]. Kadınlar içinde ilk müslüman olan Hz. Hatîcetü'l-Kübrâ validemiz. Çocuklar içinde de, o küçük yaşına rağmen Peygamber Efendimiz'in peygamberliğine inanmış olan ve onu tasdik etmiş olan ve *lâ ilâhe illallâh Muhammedün Rasûlullah, eşhedü en lâ ilâhe illallâh eşhedü enne Muhammeden abdühû ve rasûlühû* demiş olan ve [Peygamber Efendimiz ile] namaz kılmış olan Hz. Ali *radıyallahu anh*'tir. Ömrü boyunca da Peygamber Efendimiz'in hizmetinde devam etmiştir, ve hizmet etmiştir ve cihat etmiştir, canını malını ortaya koymuştur.

Hayber'in muhâsarası esnasında yani Hayber'deki yahudi kabileler Kureyş'in kâfir müşrik[leri ile beraber olup, onlarla anlaşarak Medîne üzerine yürüdüler. Onların bu yaptıklarına] karşı [bunu cezası] verilmesi lazımdı;

“Sen misin kafirleri destekleyip bizi öldürmeye kasteden? Haydi bakalım gel de şimdi öldür!” diye onu muhasara etmek gerekiyordu. Hayber Kalesi muhâsara edilmiştir.

Hayber Kalesi muhâsara edildiği zaman ordu toplanmış Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki;

“Yarın Hayber’e hücum olacak. Yarın şu İslâm’ın sancağını öyle bir kimseye vereceğim ki!” Resûlullah sancağını veriyor. “Sancağımı öyle bir kimseye vereceğim ki o Allah’ı sever, Allah da onu sever. Allah’ın sevdiği bir kimseye, sevdiği bir kuluna vereceğim, o da Allah’ı sever. Öyle bir kimseye vereceğim.” dedi. Bu söz o gece sahâbe-i kirâmı uyutmadı.

Acaba kime verecek?

Acaba bana mı verecek?

“Ah keşke bana verse!” diye geceleyin heyecanla uyku tutmayan insanlar oldu.

Hiz. Ömer ki *radıyallahu anh* diyor ki;

“Çok heyecanlandım. O kadar temenni ettim ki ömrümde hiçbir şeyi bu kadar temenni etmemiştim. Yarın Resûlullah sancağı bana verse, o müjde benim üzerimde tahakkuk etse, yani Allah'ın sevdiği bir kul olduğum böylece belli olsa, ispatlı olsa iş yani benim de Allah'ı sevdiğim onun da beni sevdiği.”

Ertesi gün oldu, Resûlullah Efendimiz sancağı, Sancak-ı Şerîf'i aldı etrafına bakındı. Herkes böyle beni görsün diye olduğu yerden doğruluyor. Herkese baktı baktı, baktı baktı Peygamber Efendimiz. Hz. Ali yok ortada. Yok yani. Mevcutların arasında yok. Dedi ki;

Ali nerede?

Dediler ki;

“Yâ Resûlallah! Gözü ağrıyor, muazzam bir şekilde göz ağrısı tuttu çadırdan çıkamıyor. Çok fena şekilde gözü ağrıyor.”

“Çağırın onu bana.” dedi.

Çağırdılar. Gözüne mübarek parmağıyla mesh eyledi, gözünün ağrısı geçti. Sancağı ona teslim etti, haydi bakalım dedi. O şerefe Hz. Ali Efendimiz nâil oldu, Hayber'i o fethetti.

Yani Hayber Kalesi'nin fatihi, Allah'ın arslanı, *esedullâhi'l-ğâlib Aliyyü'bnü ebî tâlib radiyallahu anh.*

Tabii sahabenin hepsi, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki;

أَصْحَابِي كَالنُّجُومِ بِأَيِّهِمْ اِقْتَدَيْتُمْ اهْتَدَيْتُمْ

Ashâbî ke'n-nücûmî. “Benim ashabım yıldızlar gibidir hepsi, hepsi yıldızdır.” Hepsi yıldızdır. *Bi-eyyihimü'k-tedeytüm ihtedeytüm.* “Kime, hangisine sarılırsanız, ihtidâ ederseniz, yolunda giderseniz.” *Ihtedeytüm.* “Hidayet bulursunuz. O sizi yanlış yola götürmez; tuttuğunuz kimse, örnek edindiğiniz kimse sizi doğru yola götürür.”

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz, Hz. Ömer Efendimiz, Osman-ı Zinnûreyn Efendimiz, Hz. Ali Efendimiz, daha öbür Sa'd b Ebî Vakkas, Said b. Zeyd, Ebû Ubeyde b. el-Cerrah, Abdurrahman b. el-Avf, Aşere-i Mübeşşere. Tabii Peygamber Efendimiz sahâbe-i kirâmın bazılarını dünyadayken cennetlik olduğunu müjdeledi. Onlara *el-aşeretü-l-mübeşşeretü bi'l-*

cenneti fî hayâtihi. “Daha sağlığındayken cennete gireceği müjdelenmiş olan mübarek insanlar.” diyoruz. Tabii ashabın en kıymetlisi bunlar.

Ashabın içinde şöyle bir sıralama yapılacak olursa 1,2,3,4,5,6,7... en başta gelen kimdir?

Aşere-i Mübeşşere'dir. Çünkü Resûlullah demiş ki tamam bu cennete girecek. Kesin. Cennete gireceği kesin olan kimseler.

a. Onlar Yeryüzünün En Hayırlılarıdır

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz'in şeyini hatırlıyorum, hoşuma gidiyor. Kızı Âişe Peygamber Efendimiz'in zevcesi ya.

O zaman ne oluyor?

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz Peygamber Efendimiz'in kayınpederi durumuna gelmiş oluyor.

Demiş ki Hz. Âişe;

Babacığım, bir rüya gördüm bu akşam.

Ne gördün kızım?

Üç tane dolunay gördüm gökyüzünde, üç tane. Geldiler geldiler, geldiler geldiler benim evime, odama girdiler. Gökten üç tane dolunay geldi benim odama girdi.

Bunun acaba, bu rüyanın mânası ne?

Hayırdır inşaallah.

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz buyurdu ki;

Kızım, senin şu oturduğun evine üç insan defnolunacak. Senin bu odana üç insan defnolunacak, onlar yeryüzünün en hayırlılarıdır.” dedi, rüyayı böyle tâbir eyledi. “Onlar yeryüzünün en hayırlılarıdır.” dedi.

Aradan yıllar geçti, Peygamber-i zîşânımız âhirete irtihal eyledi, vefat etti. Allahu Teâlâ hazretleri onu nezd-i ilâhîsine aldı. Dünya hayatındaki şeyi tamam oldu, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz âhirete irtihâl-i dâr-u bakâ eyledi. O telaşlı günlerde o üzüntülerin içinde... Tabii, “Peygamberler nerede vefat ederse başka yere taşınmazlar orada defnolunurlar.” kaidesine binaen, Hz. Âişe validemizin odasında, hücre-i saâdetinde vefat etmiş olduğundan kabri

oraya kazıldı, Peygamber Efendimiz oraya defnolundu. Yani Hz. Âişe validemizin evine, odasına defnolunmuş oldu.

Ebû Bekr-i Sıddîk kızının yanına yanaştı;

Kızım dedi, hani sen bir zamanlar bir rüya anlatmıştın ya bana. Ben de sana demiştim ya, hani üç tane kamer, dolunay senin evine geldi diye görmüştün, ben de yeryüzünün en hayırlısı üç insan senin odana defnolunacak demiştim ya!

Evet.

İşte dedi, bu Peygamber Efendimiz birincisi ve en hayırlısı dedi. Birincisi ve en hayırlısı dedi.

Mübarekler neler biliyorlar. Allah bildirince neler biliyorlar. Ondan sonra Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz kendisi vefat etti. İki sene arayla Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz vefat etti o da buraya defnolundu. Ömer *radıyallahu anh* vefat etti o da oraya defnolundu. Böylece üç tane kamer Hz. Aişe-i Sıddîka validemizin hücresine defnolunmuş oldu.

Bunlar mübarek büyük insanlar ama yani Aşere-i Mübeşşere, sahâbe-i kirâmın en ekstra ekstra, en önde gelen isimleri. Ondan sonra şöyle olanlar, şöyle olanlar, şöyle olanlar diye sıralanmış. Bedir Harbi'ne iştirak edenler filan diye böyle [sıralanmış.] Bedrî diyorlar, yani eğer bir sahabe Bedrî ise demek ki İslâm'ın ilk devresinde o mübarek savaşa katılmış. Çok büyük şeref. Bedir Harbi'ne katılmak sahabe arasında bir vasıftı; “Bu Bedir Harbi'ne katılmış bir kahraman.” deniliyordu. Tabii hepsi bu şerefe ermiş bu şeyler...

Sonra Medîne-i Münevvere'de kafirler, müşrikler Peygamber Efendimiz'i yok etmek için ordular çıkıp geldiler, çarpıştılar, o zamanlarda da Hz. Ali Efendimiz daima cihat eyledi. Peygamber Efendimiz'in yanında canını feda edecek şekilde çarpıştı, çalıştı, büyük sevapları kazandı. Sonunda Hulefâ-i Erbaa'dan, Peygamber Efendimiz'in halifelerinden dördüncüsü olarak da Ümmet-i Muhammed'in başına Halîfe-i Rûy-i Zemîn olarak, Emîri'l-mü'minîn olarak, İmâmü'l-müslimîn olarak geçti, vazife gördü, âhirete irtihal eyledi.

b. Söylediğimiz Söze Dikkat Etmeliyiz

Tabii bu güzel, fakat bir de bir başka nokta var. Hz. Ali Efendimiz'i bugün biz seviyoruz. Allah'ın arslanı olduğundan, ümmetin önde gelen şahsı olduğundan bu sebeplerden seviyoruz. Başkaları da seviyor. Onlara da bizim memleketimizde Alevî deniliyor. Alevîler. Onlar da Hz. Ali Efendimiz'e bağlıyız diyorlar, onlar da seviyorlar. Seviyorlar ama;

“Gel namaz kıl.”

Namaz yok.

“Kur'an oku.”

Kur'an yok.

“Oruç tut.”

Yok.

“İçki içme.”

İçki içer, vesaire.

E Hz. Ali Efendimiz'in muhibleri, Hz. Ali Efendimiz'in taraftarları böyle olur mu, böyle olmalı mı?

Dine imana çatıyor. Geçen gün gazetede vardı, Sultanahmet'te toplantı yapmışlar, medreselerin üstüne çıkmışlar, "Kahrolsun şeriat!" diye bağırılmışlar. Kahrolsun şeriat!

Ne demek şeriat?

Kur'an demek, Kur'an'ın ahkâmı demek, İslâm'ın yolu demek. Şeriat yol demek, Kur'an'ın yolu demek, İslâm'ın yolu demek, İslâm demek.

Kahrolsun şeriat ne demek?

Kahrolsun İslâm demek, kahrolsun Kur'an demek. Kahrolsun müslümanlağın ahkâmı, Allah'ın emirleri, yasakları demek.

Bir kul böyle söyler mi?

Bir müslüman böyle söylerse müslüman olarak kalır mı?

Denilir mi böyle bir şey?

Yani mümkün değil! Denilmesi mümkün değil ve demek çok büyük günah ve dinden imandan insanı çıkartır kâfir durumuna düşürür, Allah'ın gazabına uğratır, âhiretini mahveder, cehenneme girmesine sebep olur.

Neden yapıyor bu insanlar bunu?

Bilmediğinden, yanlışlıktan...

“Haa, o zaman gel bakalım sen Hz. Ali Efendimiz'in nasıl bir insan olduğunu gör ve eğer onu seven insansan onun yolundan git. Aklını başına topla!” dememiz lazım.

Bunu nasıl diyeceğiz?

Anlatacağız.

Şimdi millet bilgi bakımından çok cahil, görgü bakımından sıfır. Kur'an okunuyor, evet Ramazan geçti, camilerde bülbül gibi hafızlar Kur'an-ı Kerîm'i okudular. Hatimler indirildi, mukabeleler yapıldı. Yani hafız okudu cemaat dinledi, hatimler indirildi.

Tamam Kur'an'ı baştan sona okuduk.

Ne anladın?

Hiç.

Anladı mı cemaat bir şey?

Kaç tanesi anladı Kur'an-ı Kerîm'den? Kur'an-ı Kerîm'in ahkâmından ne anladı? Ne diyor Kur'an-ı Kerîm?

Yani ben diyebilirim ki binde bir anlamadı. Binde bir tanesi anlamadı.

Beyazıt Camii'nde, Abdurrahman Hocaefendi cennet mekân, Allah âfiyet versin, böyle şeyde [mihrapta] çok güzel aşır okurdu.

Allah vücuduna âfiyet versin, ömrünü uzatsın.

Bir gün böyle Kur'an-ı Kerîm'i okuyor ama çok güzel okuyor. Kurrâ hafız tabii. Meşhur Hendekli Abdurrahman Hoca bu! Önümde de bir turist var; derisi simsiyah böyle, esmer. Saçları kıvırcık turist var. Abdurrahman Efendi mihraptan aşır okuyor, Kur'ân-ı Kerîm okuyor. Turist de gözünden inci gibi yaşlar döküyor. Nasıl ağlıyor! Böyle video olacak çekeceksin. Nasıl candan dinliyor, nasıl güzel anlıyor, nasıl ağlıyor! Kur'ân-ı Kerîm'i anlıyor, ahkâmını biliyor, duygulanıyor ve ağlıyor.

E biz?

Elhamdülillah müslümanız. Kur'an ne dedi, Hocaefendinin okuduğu âyetlerde ne geçiyor?

Kusura bakma hocam ben Arapça bilmem. Kur'an okumasını da bilmem sadece dinlemesini bilirim.

İyi ama Allah'ın emri bu, Allah'ın hitabı bu.

Kime hitabı?

Mü'minlere hitabı, sana hitabı bana hitabı, sana emri bana emri.

E bunu öğrenmek lazımdı, bunu bilmek lazımdı. İngilizce öğreniyoruz, turistin birisi geldi mi "Welcome!" diyoruz, "Have are you?" diyoruz, "Thank you!" diyoruz, bilmem ne diyoruz. Yani turistle onun dilinden konuşmak, tercümanlar mercümanlar, yani böyle İngilizce bilenler bugün şeyde daha fazla. Çünkü okullarda muntazaman okutuluyor. Ortaokuldan başlıyor liseye, üniversiteye, üniversite de okutuluyor, ondan sonra da yurtdışına gidiyorlar geliyorlar.

İngilizceyi daha çok biliyor da, bir müslüman şu namaz kılarken söylediği sözlerin mânasını bilmiyor, dinlediği Kur'ân-ı Kerîm'i

bilmiyor. Bilmeyince de cahil olduğundan yalan yanlış işler yapıyor. Veyahut işte yani insan bu taraftaki ilimleri okumuş olabilir, latince harfleri öğrenmiş olabilir, İngilizce öğrenebilir, mühendis olabilir, yazar, gazeteci olabilir. Bilmem romancı, sanatkâr olabilir ama dini bilmeyince o konuda cahil oluyor.

O zaman ne diyor?

Kahrolsun şeriat! Kahrolsun şeriat demek yani İslâm'ın karşısında olmak demek. Ve bunu da bayağı da bir yaygınlaştırdılar, sokaklarda yürüyor bir sürü insan, “Kahrolsun şeriat!” diyor, miting yapılıyor, “Kahrolsun şeriat!” diyor. Sorduğun zaman da, “Ben de müslümanım!” diyor.

E sen ne dediğinin farkında mısın?

Ağzından çıkanın nereye gittiğini biliyor musun?

E ben de müslümanım.

“Sen müslüman değilsin!” desen kızar, “Ya Müslümanlık sana mı mahsus? Ben de müslümanım!” der.

E sen de müslümandın ama gitti. Müslümanlık gitti.

Niye?

E sen, “Kahrolsun şeriat!” dedin.

Yok ben, “Kahrolsun şeriat!” derken başka şeyi kastettim.

O zaman söylediğin sözü ağzın [kulağın] duysun, ne mânaya geldiğini bil.

İnsan kendisine küfreder mi?

Kendisi kendisine küfreder mi?

Etmez.

Sen kendi kendine o zaman olmadık bir laf söylemiş oluyorsun.

Millette bunu sağa sola duyurması lazım, bildirmesi lazım; “Yahu ne yapıyorsunuz siz? Oyuncak değil bu. Bu şeriat demek İslâm demek. Şeraite çatmak demek İslâm'a çatmak demek, bu oyuna gelmez demek.” deyip gazeteci cahillere de yazmak lazım. Köşe yazarlarına da yazmak lazım.

Ya sen ne yapıyorsun? Ben de seni alim sanırdım, bilgili sanırdım makalelerini okurdum, gazete köşesindeki yazılarını takip ederdim. Sen çok zır cahil bir insanmışsın. Sen müslüman mısın değil misin bir söyle bakayım? Ver bakalım bana cevabı?

Müslümanım.

E müslümansan bu senin söylediğin, yazdığın nedir?

Ben Avustralya'ya gittim, Sidney şehrine vardım. Sidney şehrinde dediler ki; "Hocam burada Allaah, Sivas olaylarından sonra bir azdılar, bir şaşırıldılar, bir sapıttılar, bir kudurdular, bir din düşmanlığı yaptılar ki sorma git-sin." dediler.

Kimler yaptı?

Şunlar şunlar yaptı. Şeriat diye, din diye, İslâm diye var gücüyle saldırdılar. Yani belki Mekke'nin müşrikleri bu kadar saldırmamıştır. Saldırdılar.

Peki dedim, kimler saldırdı?

Haydi bakalım onların şehrine kalktık gittik. Onların dernekleri varmış derneklerine gittik. Karşılarına geçtik, böyle oturmuşlar sanda. Dedim ki;

“Ben İlahiyat Fakültesinden profesör, emekli profesör filancauyım. Soyca, ırkça da Hz. Ali Efendimiz'in sülalesindenim, Peygamber Efendimiz'in soyundanım. Siz böyle yapmışsınız. Sorun bakalım vereyim cevabı.” dedim.

İki üç saat konuştuk. Ondan sonra, anlattım anlattım, anlattım anlattım, anlattım... dedim namaz vakti geldi, namazım kaçacak. İkindide başladık akşam oldu, yatsı gelecek. Namaz kılmam lazım. Önden bir tanesi diyor ki bana;

Namazın kazası var, anlat hocam.” diyor.

Yok dedim, öyle şey yok. Namaz vaktinde kılınır. “Ben namazı kılacağım yine gelirim.” dedim.

Kalktım, namazı kıldım camide döndüm geldim. Tahmin etmemişler; “Bu hoca bir gitti mi bir daha gelmez.” demişler. Uzaktan beni

görünce biribirlerine, “Valla geri geldi!” demişler.

Gittik, var mı daha başka sorunuz?

Var mı bir tereddüdünüz?

Sizin yolunuz yanlış, yaptığınız işler yanlış, söylediğiniz sözler yanlış. Açıkça konuştuk her meseleyi, çünkü bir baskı yok orada onlar açıkça söylediler ben de açıkça cevaplar verdim. Sonra gençleri filan demişler ki; “Biz aldatılmışız, yanlış yoldaymışız.”

Onun için şey yapmamız lazım, yani bir takım meseleleri açıkça, güzelce konuşup ondan sonra bir takım yanlışlıkları kesin olarak düzeltmemiz lazım. Hepimize görev düşüyor, size de bize de. Onun için ben karar verdim ki evet ben hadis okurum, âyet-i kerîme okurum, onlardan vaaz veririm ama bir dersi de Hz. Ali Efendimiz’in sözlerinden yapacağım, bakalım Hz. Ali Efendimiz’i bilsinler.

c. Ey Rabbim Olman Benim İçin Övünç Olarak Yeter

Ya hocam okuduğun kitap ne mâlum?

Ha, bak bu okuduğum kitap, *Emîrû'l-mü'minîn seyyidü'l-büleğâ ve'l-mükekellimîn el-İmam Aliyyü'b-nü ebî tâlib*, Necef'te basılmış bir kitap. Yani Hz. Ali Efendimiz'in şeyine bağlı insanların Necefü'l-Eşref'te bastırdıkları bir kitap. Onların elindeki kitabı aldık.

Bak ne diyor Hz. Ali Efendimiz?

Bari bir tanesini söyleyeyim, vakit geldi, fazla kalmadı.

İlâhî diyor Hz. Ali Efendimiz. *Kefânî fahran en tekûne lî rabben ve kefanî ızzen en ekûne leke abden ente kemâ ürîdü fec'alnî kemâ türîdü.*

Ne kadar güzel sözleri, bunları mecmualarda filan yazsın kardeşlerimiz. *İlâhî*. “Ey benim Rabbim!” diyor.

Münâcâtı ne kadar güzel, ne kadar hoş!

Kefânî fahran en tekûne lî rabben. “Benim için senin benim Rabbim olman, senin benim Rabbim olman benim için övünç olarak yeter.”

İftihar ediyorum ki sen benim Rabbimsin!
Ne mutlu bana ki sen benim Rabbimsin! Senin
benim Rabbim olman bana övünç olarak yeter!
Ne mutlu!

Ve kefânî izzen. “Ve bana izzet, itibar,
şeref olarak kâfi gelir.” *En ekûne leke abden.*
“Sana kul olmak bana şeref olarak yeter.”

Ne mutlu ki ben senin kulunum yâ Rabbi!
Şu sevgiye bak, şu sözün güzelliğine bak!

“Senin benim Rabbim olman bana övünç
olarak yeter, benim senin kulun olmam bana
şeref olarak yeter.”

Evet kul olmak, köle olmak aşağılık bir
durumdur ama Allah'a kul olmak, Allah'a köle
olmak şeref olarak yeter. Böyle söylemiş Hz.
Ali Efendimiz. Diyor ki;

Ente kemâ ürîdü. “Yâ Rabbi! Sen benim
istediğim gibisin.” *Fec’alnî kemâ türîdü.* “Beni
senin sevdiğin kul eyle. Beni de senin istediğin
gibi yap.”

Sen benim istediğim gibisin; cömertsin yâ
Rabbi! Kerimsin yâ Rabbi! *Erhamürrahiminsin*
yâ Rabbi! Her şeyin güzel.

“Sen benim istediğim gibisin. Beni de senin istediğin gibi yap yâ Rabbi!”

Şu sözün güzelliğine bak! Şu duyguların temizliğine, güzelliğine bak!

Sonra bir sözünü daha okuyuverelim de Hz. Ali’yi sevenler anlasın, öyle olmaya çalışsınlar.

ما خاف امرؤ عدل في حكمه و أطعم من قوته و

ذخر من دنياه لآخرته

Mâ hâfe’ m-ruun adele fî hükmihî. “Şu kul hiç ziyana uğramaz; dünyada ve âhirette hâib ve hâsir, pişman ve perişan olmaz.”

Hangi kul!

Adele fi hükmihî. “Hükmünde adaletli ise.”

Hükmettiği zaman sözü, hükmü âdil olan, iki cihanda perişan olmaz, sırtı yere gelmez.

Ve et’ame min kûtihî. “Rızkından, gıdasından fukaraya ikramda bulunan.”

Hız. Ali Efendimiz'in kendisi de öyleydi. Oruç tuttu, yemedi akşama kadar, akşamleyin kapısına fakir geldi sofrayı ona verdi.

“Sırtı yere gelmeyen insan gıdasından, azığından ikram eden; sözünde adaletli, hükmünde adaletli olan; gıdasından başkasına ziyafet, ikramda bulunan.”

Ve zehara min dünyâhü li-âhîratihî. “Şu dünyasında âhireti için sevap biriktiren.”

İbadet ediyor, taat ediyor âhirete hazırlık yapıyor, cennetine sebep olacak şeyleri biriktiriyor. Ne kadar güzel!

İşte bir müslüman böyle olacak. Hız. Ali'yi seviyorsa bir insan işte böyle olması lazım.

Bir sözünü daha okuyuverelim de üç olsun.

Rahimellâhu abden. “Allah şu kula rahmetini erdirsin, rahmetine o kulu daldırsın, o kulu rahmetine mazhar olan kullarından eylesin ki.” *İttekâ rabbehû.* “Rabbinden korkar, sakınır, takvâ ehli bir insan olur.”

Yani Rabbinden korkan, takvâ ehli olan bir kula, “Allah razı olsun.” diye dua ediyor Hz. Ali Efendimiz. Yani böyle olmayı tavsiye ediyor.

İttekâ rabbehû. “Rabbinden korkacak, takvâ ehli olacak bir kul.”

Yani Hz. Ali’yi sevenler öyle olsun bakalım.

Ve nâfaha nefsehû. “Kendi nefesine karşı hakkı ona telkin edecek, doğru yolu gösterecek”

Nefsinin peşinde gitmeyecek, nefesine hak yolu gösterecek, nefsini Cenâb-ı Hakk’ın yoluna sevk edecek.

Ve kaddeme tevbete hû. “Tevbesini çabuk yapacak, tehir etmeyecek, geriye bırakmayacak.”

Hele şu gençliğimi süreyim, hele meyhanede, gazinoda, eğlence yerlerinde ömrü geçireyim, 60 yaşına gelince tevbe ederim.

Öyle şey yok. Hemen tevbesini çabuk yapacak.

Ve ğalebe şehvete hû. “Nefsinin şehvâtına galip olacak, yenecek onu.”

Ramazan'da ne yaptık?

Nefsimize hakim olduk; su içmedik, yemek yemedik, vesaire vesaire... Yani şehvât-ı nefsâniyeyi bastırıp onu dinlememek, ona hakim olmak.

Bunları saydı, üç şey saydı: “Ne mutlu o kimseye Allah ondan razı olsun, onu rahmetine nâil eylesin ki o kimseye ki Rabbinden korkar, nefesine hak yolu gösterir ve tevbesini önceden acele yapar ve şehvât-ı nefsâniyesini yenip ona galip olur. Ne mutlu böyle kimseye!” diyor. Sonra da diyor ki;

Fe-inne ecele hû mechûlün aleyhi. “Çünkü eceli kendisine meçhuldür, ne zaman gelecek belli değil.”

Caminin içinde mi gelecek, çıktıktan sonra mı gelecek, bir sene sonra mı iki gelecek, sene sonra mı?

Ankara'da hutbeye çıktım, vaaz [hutbe] veriyorum bir Cuma günü, hiç unutmuyorum. Arkadan bir ses geldi. Tabii hutbeyi kesmedik

yaptık, namazı kıldık. Birisi orada *innâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn*, Cuma günü caminin içinde canını teslim etti. İnsanın eceli ne zaman geleceği bilinmiyor ki! Abdest almış, camiye gelmiş, Cuma'yı kılarken, ben hutbedeyken adamcağız ruhunu teslim etti. Sakallı bir adamcağızdı.

Allah rahmet eylesin.

Fe-inne ecelehû mechûlün aleyhi. “İnsanın ne zaman öleceği belli değil.” muhterem kardeşlerim. Onun için böyle olmak lazım. Hz. Ali Efendimiz'in tavsiye ettiği gibi.

Ve emelühû hâdi'un lehû. “Ve tûl-i emeli de insanı aldatıyor.”

Yaşarım, şöyle yaparım, böyle yaparım, emekli olurum.

Hava alırsın sen. Onu yaparım bunu yaparım derken hiçbirini yapamadan göçer gidersin.

Tûl-i emel insanları mahvediyor, aldatıyor. Yani bir insan uzun zaman yaşayacağına kâni olup düşünmese, hemen öleceğini düşünse tedbir alır. Ama nasıl olsa yaşarım diye

gevşetiyor. Onun için tûl-i emel çok tehlikeli birşey demişler büyükler.

Ne haber, nasılsın?

İyiyim.

Kaç yıl yaşarsın?

Eh inşallah şu anda 20 yaşında olduğuma göre, 60 yıl daha yaşasam 80 yıl yaşarım yani 60 yıllık daha ömrüm var.

Ne mâlum?

Belli değil.

E haydi 60 yıl yaşamazsam 40 yıl yaşarım.

Ne mâlum?

Haydi 40 yıl yaşamazsam 20 yıl yaşarım, 10 yıl yaşarım, bir yıl yaşarım.

Hiç bir şey mâlum değil.

İnsanın biraz böyle kendisinin uzun yaşayacağını sanması aldatıcı bir şeydir, yanıltır. Büyüklerimiz yani o gün akşama çıkacağından şüphe etmiş, çıkamam diye düşünüp öyle çalışmışlardır. Onun için tûl-i emel insanı aldatır. Çok yaşayacağım sanması, ömrüm daha

devam edecek sanması aldatır. Halbuki eceli gizlidir ne zaman geleceği belli olmaz, ansızın karşısına çıkar Azrail, ver bakalım canını der, o zaman da tehir imkânı olmaz.

Ve'ş-şeytânü müvekkelün bihî. “Şeytan da insanın etrafında dolaşıp duruyor. Onu aldatmak için uğraşıp duruyor.” diyor Hz. Ali Efendimiz.

“Eceli belli değil, şeytan etrafında, tûl-i emel aldatıyor. Onun için böyle yapmasın insan, bunlar aldanmasın, Allah'tan korksun, nefsini yola getirsin, tevbesini hemen yapsın, şehvâtına hakim olsun.” diyor Hz. Ali Efendimiz.

Buyur, Hz. Ali Efendimiz'in sözleri ne kadar güzel!

Allahu Teâlâ hazretleri bizi böyle Rabbimizden korkan müttakî kullardan eylesin. Nefsine hakim olmayı, Ramazan'da bir ay idmanını yaptık, Ramazan'dan sonra devam ettirmeyi nasip etsin. Allah'a tevbe ettik Rabbimiz bizi tevbemiz üzere sâdık eylesin. O'na yöneldik,

O'na döndük, bizi ondan, o yolundan ayırmasın. Ramazan'dan sonra tekrar pis yollara, yanlış yollara ayaklarımızı kaydırmayın.

Ve Ramazan'da nefsimizi yenmek, nefsanî arzularımıza hakim olma çalışması yaptık. O çalışmalarla aklımız, vicdanımız, irademiz kuvvetlendi.

Bundan sonra artık nefse fırsat vermeyen, şehvât-ı nefsanîyeye esir olmayan, Allahu Teâlâ hazretlerinin yolunda yolunca güzel bir şekilde yürüyen kullarından eylesin. Ömrümüzü melek gibi sevdiği bir kul olarak geçirip huzuruna sevdiği razı olduğu bir kul olarak varmayı nasip eylesin. Hüsn-ü hâtimeler ile âhirete göçüp cennetiyle cemaliyle müşerref olmayı nasip eylesin.

Bi-hürmeti esrârı sûreti'l-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

6 Şevvâl 1414 / 18.03.1994

[Bütün DİĞER ÇEŞİTLİ KONUŞMALAR'A PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü